

— Азъ съмъ Преде, свирецъ отъ Драчъ. Презмор-
цитъ ми отсѣкоха единия кракъ.

— А пъкъ азъ съмъ Хрусе слѣпецъ, богомилтъ.
Патриархътъ ми извади очитъ, когато изгориха на голѣ-
мия хиподромъ Василия, ересиархътъ.

— Да го убие Господъ! — извика Радомиръ, смах-
музи коня и се спустна по стария римски пътъ къмъ
долината на Етъра.

Огънътъ на бунта пламна въ деня, когато освеща-
ваха новата черква свети Димитъръ. Вѣтърътъ на сво-
бодата го понесе по цѣлата Дунавска равнина къмъ
старопрестолния градъ Преславъ. Новата българска
войска порастна бързо. Умножи се нейниятъ брой. Като
пчели идѣха въоръжени мжже: българи, кумани и узи,
отъ всичкитъ краища на равнината. Тѣ се кланѣха на
Теодора, който се наричаше вече *царь Петъръ* и му цѣ-
луваха червенитъ ботуши.

Презъ една облачна нощъ българитъ слѣзоха отъ
планината въ Тракия и врѣхлетѣха върху ромейския
лагерь. Ромеитъ спѣха дълбоко. Дребенъ дъждъ ква-
сѣше тѣхнитъ шатри. Слѣпиятъ имъ военачалникъ Иванъ
Кантакузинъ, щомъ дочу викове въ тъмнината и звѣнъ
на оржие, скочи отъ леглото и полуголъ се хвърли
върху коня си, който бѣше вързанъ предъ входа на
шатрата му.

— Следъ менъ! — извика той, смахмузи коня и се
втурна въ мрака, безъ да знае кжде отива.

Дъждътъ намокри слѣпитъ му очи.

— Кжде е слѣпецътъ? — чуваше се нѣкжде гласа
на Асена Бѣлгуна; — Хей, който намѣри слѣпеца, да
ми обади!

Ала въ шатрата на ромейския военачалникъ на-
мѣриха само шапката му. Иванъ Кантакузинъ бѣгаше
полуголъ въ мократа нощъ на югъ къмъ Константино-
полъ и зовѣше войската си съ продрано гърло:

— Следъ менъ!